

POSTANOWIENIE Z DNIA 24 KWIETNIA 2012 R.

SNO 18/12

Przewodniczący: sędzia SN Eugeniusz Wildowicz.

Sędziowie SN: Jerzy Kwaśniewski, Krzysztof Strzelczyk (sprawozdawca).

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny z udziałem protokolanta w sprawie sędziego Sądu Okręgowego w stanie spoczynku po rozpoznaniu w dniu 24 kwietnia 2012 r. zażalenia wniesionego przez sędziego na postanowienie Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w A. z dnia 7 lutego 2012 r., sygn. ASD (...), w przedmiocie podjęcia zawieszono- go postępowania oraz wniosku Sądu Apelacyjnego – Sądu Dyscyplinarnego w A. o przekazanie sprawy innemu sądowi

postanowił: 1. utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie;

2. przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu w B.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 2 października 2009 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w A. wyłączył do odrębnego rozpoznania sprawę o czyn zarzucany obwinionemu sędziemu Sądu Okręgowego w pkt 2 wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, polegający na dopuszczeniu się uchybienia godności urzędu przez to, że w dniu 15 grudnia 2006 r. znajdując się w stanie nietrzeźwości i bez posiadania uprawnień prowadził pojazd mechaniczny w ruchu lądowym na trasie G. – J., tj. o przewinienie dyscyplinarne z art. 107 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm. – dalej jako u.s.p.). Tym samym postanowieniem, uwzględniając wniosek obwinionego, Sąd Apelacyjny zawiesił w zakresie tego czynu postępowanie dyscypli-

narne do czasu prawomocnego zakończenia postępowania karnego, prowadzonego przeciwko obwinionemu przez Sąd Rejonowy pod sygn. II K 156/07.

W uzasadnieniu postanowienia o zawieszeniu postępowania wskazano, że postępowanie karne prowadzone przeciwko obwinionemu sędziemu dotyczy czynu tożsamego do objętego zarzutem w sprawie dyscyplinarnej. Podkreślono także, że z uwagi na przebieg i ostateczny wynik postępowania karnego może mieć istotne znaczenie dla toku postępowania dowodowego oraz sposobu rozstrzygnięcia sprawy dyscyplinarnej, tak z punktu widzenia niezbędnych ustaleń co do winy jak i terminu przedawnienia określonego w art. 108 § 3 u.s.p.

Postanowieniem z dnia 7 lutego 2012 r. Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w A. podjął zawieszone postępowanie, a nadto wystąpił do Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu w B. W uzasadnieniu pierwszego z wymienionych rozstrzygnięć Sąd Apelacyjny wskazał, że w obecnej chwili postępowanie karne przeciwko obwinionemu sędziemu zostało zakończone, co wynika z treści wyroków Sądu Rejonowego z dnia 19 kwietnia 2011 r., sygn. akt II K 156/09 oraz Sądu Okręgowego z dnia 17 stycznia 2012 r., sygn. akt IX Ka 1106/11.

W uzasadnieniu wystąpienia do Sądu Najwyższego w trybie art. 36 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p., Sąd Apelacyjny – Sąd Dyscyplinarny w A. wskazał, że wszystkie osoby, które zgodnie z wnioskiem należy wezwać na rozprawę zamieszkują z dala od Sądu Apelacyjnego w A., a w pobliżu, bądź znacznie bliżej Sądu Apelacyjnego w B. Konieczne może też być przesłuchanie biegłych psychiatrów oraz psychologa zatrudnionych na Uniwersytecie Medycznym w B.

Obwiniony sędzia wniósł zażalenie na powyższe postanowienie w części dotyczącej podjęcia postępowania dyscyplinarnego. W jego uzasadnieniu zarzucił, że wyrok Sądu Okręgowego w sprawie karnej jest po części orzeczeniem kasatoryjnym, albowiem uchylił rozstrzygnięcie zawarte w jednym z punktów wyroku Sądu pierwszej instancji i w tej części przekazał sprawę do ponownego rozpoznania temu Sądowi. Dlatego, zdaniem obwinionego, błędne jest stanowisko, że postępowanie karne jakie toczyło się przeciwko niemu zakończyło się i nie było podstaw do podjęcia postępowania dyscyplinarnego.

Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Zarzuty podniesione w zażaleniu są nieuzasadnione. Z treści wyroku Sądu Okręgowego z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie IX Ka 1106/11 wynika jednoznacznie, że postępowanie karne przeciwko obwinionemu w zakresie merytorycznego rozstrzygnięcia o winie, rodzaju i wysokości kary zostało prawomocnie zakończone. Sąd odwoławczy w tym zakresie zmienił skazujący wyrok Sądu pierwszej instancji jedynie co do orzeczonej grzywny. Uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie temu Sądowi sprawy do ponownego rozpoznania, na czym opiera swoje zarzuty obwiniony, dotyczyło wyłącznie zawartego w punkcie VII wyroku Sądu pierwszej instancji rozstrzygnięcia w zakresie wydatków.

W tym stanie rzeczy została prawomocnie rozstrzygnięta kwestia odpowiedzialności karnej obwinionego za popełnienie czynu stanowiącego występki z art. 178a § 1 k.k. a ostateczne rozstrzygnięcie o kosztach postępowania nie ma żadnego wpływu na to merytoryczne orzeczenie. Wobec tego, że odpadła przyczyna zawieszenia dotychczasowego postępowania dyscyplinarnego jego podjęcie jest uzasadnione.

Z tych względów Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p.

Zdaniem Sądu Najwyższego – Sądu Dyscyplinarnego uzasadniony jest, zawarty w tym samym postanowieniu, wniosek o przekazanie sprawy do rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu – Sądowi Dyscyplinarnemu w B. Zgodnie z art. 36 k.p.k., sąd wyższego rzędu nad sądem właściwym może przekazać sprawę innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli większość osób, które należy wezwać na rozprawę, zamieszkuje blisko tego sądu, a z dala od sądu właściwego. Z uzasadnienia wniosku o przekazanie sprawy wynika, że taka sytuacja bez wątpienia występuje w niniejszej sprawie.

Dlatego Sąd Najwyższy – Sąd Dyscyplinarny na podstawie art. 36 k.p.k. w zw. z art. 128 u.s.p. orzekł jak wyżej w punkcie drugim postanowienia.